

LOVEC

Štev. 6.

List za lov in ribarstvo.

Leto II.

Izhaja v Ljubljani po enkrat na mesec.

VSEBINA:

LOV:

Julij Bučar: Podlasica. — Dr. Jeločnik: Trocevka. (Konec). — I. Plesničar: Iz Trnovskega gozda. (Dalje). — Iz lovskega oprtnika.

LISTEK:

Rado Murnik: Paradni lovec Rekor-

davzar. (Konec). — M. Tavčarjeva: Moj fantič je lovec . . . (Pesem).

TRIBARSTVO:

P. Višnjan: Ribarski spomini. — Iz ribarske mreže.

PRILOGA: Letošnja kupčija s kožuho. — Lovski koledar. — Ribarski koledar. — Mala oznanila. — Vprašanja in odgovori. — Listnica uredništva. — Listnica upravnništva. — Oglasi.

Slovensko lovsko društvo

in njegovo
glasilo

„Lovec“

Društvo je namenjeno slovenskim lovcem vseh pokrajin. Sedež mu je v Ljubljani.

Članarina znaša na leto **5 Kron.** Kdor pa plača enkrat za vselej 50 kron, postane ustanovni član in je nadaljnjih letnih prispevkov oproščen.

Društvo izdaja svoje glasilo „Lovec“, in sicer po enkrat na mesec.

Člani dobivajo „Lovca“ brezplačno; za nečlane v Avstro-Ogrski pa znaša naročnina **6 kron** na leto; oni, ki bivajo v inozemstvu, imajo doplačati še poštnino.

List priobčuje tudi oznanila po tehle cenah:

	na ovitku:	na prilogi:
	cela stran K 250.—	K 220.—
$\frac{1}{2}$	» » 125.—	» 110.—
$\frac{1}{3}$	» » 84.—	» 74.—
$\frac{1}{4}$	» » 65.—	» 55.—
$\frac{1}{8}$	» » 40.—	» 30.—
$\frac{1}{16}$	» » 18.—	» 16.—

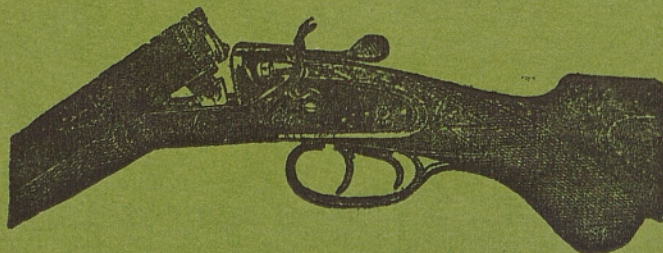
Društveno znamenje dobe člani pri odboru za 2 kroni. Pisma in pošiljatve je nasloviti na:

Slovensko lovsko društvo v Ljubljani.

Prva borovska orožno-
tvorniška družba

PETER WERNIG

dr. z om. z. v Borovljah na Koroškem

Iznajdatelj in izdelovatelj „Triumph-Rifled vrtnja“ in „Wernigovega univerzalnega vrtnja“ z najgostejšim, neprekosljivim vrtnjem, kakršnega še ni bilo, velikanskega strelnega učinka in prednosti ob polnem jamstvu in zmernih cenah. P. n. lovcem priporoča svoje izdelke prve vrste in kakor pero lahke tricevke, kratke lovske puške, dvocevke za šibre in krogle, risane dvocevke (Bockgewehr), Mannlicher Schönauerjeve kratke

puške in pa Wernigove štiricevne puške. — Priporočam svoje puške za krogle, kaliber 9·3 mm, preiskušene na različne strele. Kot največjo novost za dvocevke in šibre in krogle priporočam patrone z nikljastim pliščem 9·3 mm — s svinčeno ostjo in 9·3 mm patrone z legirnimi strelli in papirnimi vodom. — Cenovnik zastoj in franko. —

Jakob Zalaznik, slaščičarna, pekarija in kavarna
Stari trg št. 21

Podpužnice: Glavni trg št. 6, Kolodvorska ulica št. 6.

Čekovni račun pri c. kr. hran. uradu št. 113.187

Telefon št. 194.

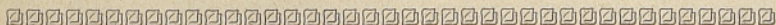
Letošnja kupčija s kožuhovino.

Letošnja kupčija s kožuhovino je bila precej drugačna kakor prejšnja leta. Vršila se ni, kakor po navadi, na dan sv. Pavla na takozvani „borzi“, ampak večinoma po semnju, in sicer radi negotovosti v cenah in, ker je bila zima pred novim letom zelo mila in ker so vplenili vse boljše blago šele proti pomladi. To je tudi vzrok, da se je zakasnilo naše poročilo. Letos, ko je bila kupčija nekoliko drugačna, se je pokazalo, kako potrebna bi bila organizacija lovcev v dosego skupne prodaje dobljenega blaga. Tudi si letos lahko opazal, kako izkoriščajo kupci nevednost prodajalcev in nepoznanje tržnega položaja. Prodajalci, večinoma z dežele, hodijo od kupca do kupca, ker bi se radi iznebili blaga. Kupci dobro vedo, da se bo prodajalcem mudilo domov, in se drže rezervirano in s tem pritiskajo na cene. Dobro vedo, da dobe proti večeru blago mnogo ceneje. Tako se velikokrat zgodi, da ljudje za dobro blago dobe nizke cene. Večkrat zahtevajo tudi prodajalci pretirano visoke cene za svoje blago, ker ne vedo, da se zelo izpreminjajo cene vsako leto ravno pri tem blagu. Morajo ga prodajati v izgubo proti koncu sezije, ko padajo cene. Tako so morali letos nekateri prodajalci lisice prodajati po 2—3 K pri komadu ceneje. Lisic je bilo prodanih približno 5000. Cene so menjale od 12—16 K. Kun-zlatic so prodali 400—450 kom. po 36—50 K. Kun-belic je bilo letos nenavadno malo, komaj 250. Bile so po 24—32 K. Vider so prodali okoli 20 po 24—30 K. Jazbecev je bilo tudi malo: 250—300 po 1'40—3'60 K. Zajcev 14—15.000 po 60—80 v. Divjih mačkov komaj 50 po 2—3 K. Za srne ne moremo niti približno določiti števila, ker jih prodajajo sproti.

A. Sch.

Semenj za kože v Londonu. Na letošnjem semnju za kožuhovino v Londonu so prodali 476 kož soboljih, to je sibirske kune zlatice. Od teh je dosegel najlepši komad visoko ceno 4200 K, najslabši pa ceno 800 K. Kupčija se vrši tako, da draže posamezne kose.

Lov na Ruskem. Ruski lovci po poklicu so naprosili rusko in angleško vlado, naj napravita regulativ, da ne bodo na milost in nemilost izročeni trgovcem. Lov v Sibiriji in Severni Rusiji imajo namreč ruski in angleški veletrgovci v najemu in dovolijo lovcem loviti samo proti temu, da jim dajo vse kože vpljenjenih živali po prej določeni ceni. Cene so pa vedno tako nizke, da se žive lovci komaj za silo.

Lovski koledar za mesec junij.

Streljati se smejo :

Na Goriškem in v Istri :

Srnjaki.

Na Koroškem :

Jeleni, srnjaki, divji petelini in ruševci.

Na Kranjskem :

Jelen in damjak (lanjec) ; srnjaki, divje race, razen velike divje race, divje gosi, močvirniki in povodne ptice.

Na Štajerskem :

Jeleni, srnjaki, divje gosi, divje race in tukulice.

Opomba. Streljati se smejo seveda tudi roparice in ujede.

Ribarski koledar za mesec junij.

V prepovedanem času so :

Na Goriškem :

Krapi do 15. julija, linji (ruske) in račje samice.

Na Koroškem :

Krapi in linji (ruske).

Na Kranjskem :

Krapi in račje samice.

Na Štajerskem :

Krapi.

Opomba. Za Istro in Trst z okolico ni nikakih ribarskopравnih določb. —

MALA OZNANILA.

Naprodaj je 8 tednov star pes »frmač« jako dobre rase. Več se izve pri J. Riharju v Logatcu.

Več dobrih jamarjev: foksterijerjev in škotov različne starosti in pa nekaj mladičev čistokrvnih istrskih brakov gladke in resaste dlake je naprodaj v pesarnici „Podgora“, Sodražica, Kranjsko.

Dva enoletna **istrska braka**, rjave barve, izvrstna gonjača, proda zelo poceni Ivan Rus, Žaga pri Ribnici.

JUNIJ

Podlasica.

Lovsko-zoološka razprava. Piše Julij Bučar.

Mala lasica ali podlasica ali gránosljek (*Putorius vulgaris*, das Wiesel) je najmanjša vseh zverij (Carnivora, Raubtiere) in pripada njih tretjemu rodu, kunam (*Mustelidae*, Marder), ki se od njih razlikuje v tem, da je mnogo bolj sloka in pretegnjena. V pogumu in krvoločnosti pa jih prekaša.

Podlasica je z repom vred, ki meri 4.5 cm, 20 cm dolga, od glave do repa skoraj enako debela in le v dimljah nekoliko pretisnjena. Gobec je rtast. Noge ima kratke in tanke, zadnje daljše od sprednjih, šapice pa so prav nežne. Na prstih, ki jih je pet, ima tanke, špičaste in zelo ostre kremplje. Repek se stanjšuje od korena proti koncu. Topi nosek deli podolgem plitva brazda. Uhlja sta kratka, široka, zaokrožena in belo obrobljena; stojita precej ob strani glave in daleč zadaj. Iskre črne oči so majhne ter obrnjene precej naprej.

Gorenji život je poleti pokrit s srednje dolgimi gladkimi dlakami svetlorjave ali umazanorjave, tudi rdečerumene ali lisičje barve, ki se pozimi spremeni v temnejšo, rdečerjavo. Take barve so tudi noge na zunanji strani, šape in rep. Spodnji del života je poleti rumenkastobel, pozimi popolnoma bel. Bela pa je podlasica tudi ob čeljustih, na spodnjem delu gobca, na grlu, na prsih in na notranjih straneh nog. Za vsakim ustnim kotom je majhna, okrogla rjava pega, kakršne se časih nahajajo tudi na trebuhu.

Pozimi vidimo tudi belih podlasic; pri nas so bolj redke, v severnih krajih pa navadne.

Pod repom ima naša zverka dve mali žlezi, ki izločujeta v nevarnosti prav neprijetno dišečo tekočino.

Zelo ostro in špičasto zobovje podlasice je slično dehorjevemu. Sestoji namreč iz 34 zob, dočim jih imajo kune 38; dehurju manjka zgoraj in spodaj na vsaki strani čeljustij en kočnik, ima torej v gorenji in spodnji čeljusti po šest sekavcev, po dva podočnika, v gorenji čeljusti na vsaki strani poleg podočnikov po štiri kočnike, spodaj pa na vsaki strani pet kočnikov.

Posebno zanimiv je jajčje tatice jezik, ki ima v sredi po dolžini fino brazdo in ki ga žival spredaj zvije v tanko cevko; z njo izpije vsebino jajca do zadnje kaplje tako, da se pozna v lupini le mala luknjica.

Pri nas je še druga vrsta podlasic, ki se imenuje velika podlasica. Od male se razlikuje po velikosti. Dolga je namreč do 39 *cm* z repom vred, ki meri 5—6 *cm*, visoka pa 5—8 *cm*. Njen rep je bolj košat, na koncu kakor odsekan in zadnji konec je vedno črn.

Podlasica živi skoraj v vsej Evropi, v Aziji in Severni Ameriki. Najdeš jo prav pogostoma povsod, kjer se more skriti. Rada si osvoji bivališča krtov, podgan, hrčkov. Pozimi se približa človeškim stanovanjem in si prav udobno uredi svoj prostorček tako v hlevu, v šupi, kleti, na podstrešju, kakor v hiši.

Parjenje podlasic traja 12—14 dni in se pričinja, kakor je vreme, začetkom meseca marca ali koncem februarja.

Čez kakih pet tednov vrže starka 4—8 mladičev, ki so 9—12 dni slepi in rjavordeče, sivo pomešane barve. Gnezdo si napravi naša roparica v raznih luknjah, v drevesnih duplih, pod kameni, koreninami ali v zemlji, kjer si izkoplje tri do štiri rove, da se laže reši preganjancev. Svoje mladiče neguje starka z veliko ljubeznijo in jih prenese na varen kraj, ako sluti nevarnost. Mladiči žive izprva od materinega mleka. Pozneje jim nanosi starka raznih živalij, kakor miši, malih ptičev itd., in sicer živih, da se vadijo loviti in moriti.

Podlasica je jako ljubka, šegava žival. Ne miruje nikdar. Njena spretnost presega vse meje. Ako se loti svojega plena, potem se mora dogoditi skoro čudež, da se reši žrtev iz njenih krempljev. Sama pa se zna rešiti iz objema svojega napadalca na čudovit način.

Kragulj je popadel podlasico ter jo odnesel v zrak. Kmalu je bilo opaziti, da je kragulj čudno omahoval v zraku, naposled pa je padel mrtev na tla. Radovedneži so priskočili, da bi našli temu vzrok. Od kragulja je zbežala podlasica, kragulj pa je imel pregriznjen vrat.

Po tleh teče naša vrtalka zelo urno. Značilno je, da dela grbe kakor mačka, skače pa v velikih lokih. Podlasica se lahko splazi skozi vsako luknjo ali razpoklino, ako le spravi glavo skozi. Plava izvrstno.

Nekaj časa so ugibali, ali podlasica tudi pleza. To je sedaj brezdvomno dognano.

Meseca junija so gnezdili škorci v omarici, šest metrov oddal na jablani. Prišla je podlasica in umorila štiri mladiče, našla pa je sama nečastno smrt, ker so jo zalotili. — Lovec je prepodil podlasico, ki je pred njim zbežala na 30 cm debelo jelšo, Veje so se pričenjale šele v visokosti 1.5 m. Ker se je hotel zabavati, jo je nekaj časa gledal, nekaj časa pa dražil. To se je živalci zdelo neumno; skočila je zviškoma (4 m globoko) na tla, kjer je izginila kakor kafra, preden je mogel presenečeni lovec streljati.

Druga pa ni bila tako srečna. Morala je drago plačati svojo preveliko predrznost. Splezala je pred psom na visok bor. Kakih deset metrov od tal je sedla na izrastek in gledala doli, kakor bi imela od tega največjo zabavo. Lovec je trkal ob deblo, udrihal po njem s krepelcem in metal šture proti navihanki, ki se pa ni niti ganila. Ker je bilo to našemu Nimrodu odveč, ji je poslal par šiber za večni spomin.

Podlasica skače od drevesa do drevesa kakor veverica.

Mala junakinja je zelo previdna. Ako je okolica mirna, pride na dan, teče po poti, ali mahoma se ustavi, gleda na vse strani in posluša, držeč sprednjo nogo kvišku. Nekaj se ji ne zdi prav varno. Sede na zadnje noge kakor zajec, se vzpne visoko kvišku, zopet gleda in posluša, potem pa nadaljuje svojo pregrešno pot.

Živali se te roparice tako boje, da jim časih prešine strah vse ude in se ji dajo kar pograbiti.

(Dalje prih.)

OROŽARSTVO.

Trocevka.

Spisal dr. Viktor Jeločnik.

(Konec.)

Tretja skupina patron (št. 12—14) obsega najmočnejše patrone, katerih strelni učinek zadostuje za vso evropsko divjačino. Patroni št. 13 in 14 sta vojaški (originalni) in posebno sposobni za najtežjo divjačino (medveda, merjasca) in za streljanje na velike distance, ker ima krogla vsled velike hitrosti (600—730 m) in dolžine (30—32 mm) jako ravnočrten (razanten) let. Patrona štev. 12 je univerzalna patrona za vso divjačino in zadostuje pri količkaj dobrih streljih tudi za najtežjo zverjad. Orožje za te tri patrone mora biti izdelano posebno močno, s posebnim zaklepom (sistem Kersten, Behr itd.) in tedaj tudi

primeroma težko, ne izpod 3·25—3·6 kg, kar je odvisno od dolžine in zrna cevij za šibre, kakor tudi od kakovosti risane cevi. Seveda je jemati za cevi in vse orožje le najizbornejša vrsta jekla, na pr. Ehrhardtovo, Kruppovo, in poseči že precej globoko v denarnico.

Naposled navajam še dve vrsti patron, ki za navadno trocevko nimata pomena, ki pa izvrstno služita onemu, ki strelja škodljivo divjačino (vrane, kragulje, lisice, podivjane pse in mačke) kakor tudi manjšo dlakasto divjačino in perutnino (divjega petelina, ruševca, gosi itd.) na večjo razdaljo s kroglo. Te vrste patron v trocevki so idealna uredba za takozvani „prepovedani“ čas, ki naj bi ga izrabil zlasti lovski čuvaj, da iztrebi v lovišču roparsko golazen, posebno po polju in gozdu se potepajoče mačke in preganjajoče pse, ki jim s šibrami šestokrat ni priti do živega.

Tudi marsikako redko ptico ujedo in severne goste (povodne) ti spravi patrona št. 15 in 16, oz. št. 10 (s popolnim plaščem) gotovo v roke. Patrona št. 15 je za lov. čuvaja priporočna, ker lahko prireja izstreljeno municijo zopet sam in poceni. Ravno primeroma visoka cena drugih patron (tudi s šibrami) reši marsikakemu roparju življenje, ker je strelnina šestokrat tako nizka, da mora lovec streljati skoraj v izgubo. Tudi ne opraviš pri previdnejših živalih mnogo s šibrami; zlasti vrane, kragulji itd. vedo kaj natančno, kako daleč sežeš z dvocevko — v tej primeri ti pomaga mala kroglica iz zadrege. Blizu hiš, na polju in ob robu gozdov, kjer se najrajši klatijo podivjani mucji in zanikarna, loveča ščeneta, ni, da bi streljal z grmečo dvocevko, ker bi ti prišli kmalu kmetje za vrat — patrona 22—35 $\frac{1}{2}$ pa počí komaj toliko, kakor močna flobertovka, učinkuje pa izborno; največji pes, kamorkoli dobro zadet, naredi takoj testament. Tudi pri klicanju jerebov sem rabil to pritlikavo patrono kaj uspešno: večkrat prileze jereb natihem v tako bližino lovca, da bi ga popolnoma razsul strel s šibrami, mala kroglica ga prebije na gladko in pobereš ga čedno ubitega. Kroglice kal. 22 (5·6 mm) z bakrenim plaščem je dobiti s popolnim plaščem (za perutnino) in z ekspanzivno votlino na koncu (za mačke, pse, lisice); priporočam najtopleje to izborno municijo „za prepovedani“ čas. Trocevke $\frac{20 \times 20}{22/35 \frac{1}{2}}$ ali risanice (desno krogla, levo šibre) ima vedno v zalogi tvrdka I. Peterlongo v Inomostu.

Še nekaj vrst o splošni ureditvi in opremi trocevke! Glede na izber, ali s petelini, ali brez njih, sem govoril že poprej. Kar bi nerad pogršel pri trocevki, to je ustroj za samogibno (avtomatno) postavljanje vizirne ploščice: ko se premakne prestava za strel s kroglo, naj se vzdigne tudi vizirna plošča obenem sama. S tem prihraniš dokaj časa, ki ga bolje uporabiš za natančno merjenje; streljanje je

jednostavnejše in vedno več takoj, ali je nastavljen desni petelin na kroglo ali ne, kar ni mogoče pri nesamogibni uredbi. Pod zarezo za cilj (Grinsel) je jako koristno napraviti trikotno ploščo od srebra, zlasti za streljanje v mraku.

Večina trocevkv ima posebno shrambo za patrone v kopitu, navadno v železnem delu kopitovega stopala ali pa za dolenjim ušesom za jermen. Oboje je nepraktično in potrata časa, če hočeš priti naglo do patron. Vrhutega vedno klopočejo patrone v teh shrambah, kar tudi ni dobro in se lahko poškodujejo krogle. Ako že zahtevaš shrambo, napravi si jo na zgornjem hrbtu kopita; tam ti je vedno pri rokah, če vzameš puško za strel v roke, in tudi patrone so boljše spravljene v njej.

Muhu si pusti vdlati vedno tako, da je vrinjena v železje od spredaj, ne od strani, tako torej, da se ne more premakniti vsled sunkov, padca itd. v stran.

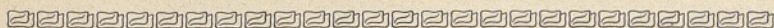
Zgornje uho za jermen ukaži pritrditi kolikor mogoče daleč proti koncu cevi, ne pa v sredini cevi, kakor vidimo navadno. Posebno če ti je lovišče hribovito, skalnato in strmo, da gredoč potrebuješ za oporo večkrat tudi obe roki, mora biti zgornje jermenovo uho kolikor mogoče visoko, da visi puška navpično navzdol, če ne se zadeneš vsak trenutek s cevjo ob drevje, kamenje ali tla.

Pri mojih trocevkvah je na kopitnem vratu prirejeno „kukalo“ (Gucker, Diopter), prav nepotrebna priteklina, ki ni skoraj nikdar resno uporabna. Prav tam, kjer je treba meriti posebno natančno, v gozdu ali v mraku, jemlje ta priprava toliko svetlobe, da sploh več ne vidiš cilja.

Namesto novcev za napravo kukala, lepo vrezanih (graviranih) živalc, srebrnih in zlatih opremkov, naroči puškarju za isti denar rajši močno, posebno vestno in trpežno delo — in imel boš vrlo orožje, ki te bo zvesto spremljevalo na vseh potih lovske prakse, nikdar ne pohabljeno, ne hripavo. To pa more biti le eksaktno, toda enostavno izdelana trocevka, prava in neutrudna prijateljica pravemu lovcu.

Seveda ne smeš pozabiti, da je treba tako orožje, zlasti cev za kroglo, po uporabi, ob slabem vremenu snažiti skrbno in temeljito. Hvala Bogu — pretekli so časi, ko je bil najbolj zarjavel pihalnik — najjimenitnejši!

O racionalnem čiščenju orožja ob priliki kaj več!

Iz Trnovskega gozda.

Spisal I. Plesničar.

(Dalje.)

Vračaje se domov, je hodil knez zraven mene. Govoril je, kakor bi bil moj tovariš. Ko sva dospela do mesta, kjer sva se ponoči ločila od onega gospoda, je knez spulil dve petelinji peresi in ji vtaknil nakriž ceste v sneg. Penzionist je prišel dobro uro za nama domov. Bil je zelo čemerem, ne samo zato, ko ni nič ustrelil, ampak tudi zbog tega, ker ni nič videl in nič slišal. Hitro se je napravil in odpeljal. Ker je tretji gozdar prinesel ugodno poročilo, je knez ostal pri nas in drugi dan šel z drugim gozdarjem na lov in ustrelil zopet petelina. Popoldan se je odpeljal v Gorico; na vozu so viseli trije lepi petelini. Knez je izvrsten lovec, potrpežljiv in mirne krvi; zato je četrto ure čakal, preden je streljal prvega petelina.

Šel sem z visokim gospodom na petelinji lov. Prišla sva do petelina, ki je pel izvrstno. Naskakovala sva ga dopod drevo. Visoki lovec se je tresel kakor žolica. Dihal je težko, kakor da bi imel cente na hrbtu. Moker je bil do kraja. Petelin je pel, da je bil neumen. Gospod ni ustrelil v pravem času. Petelin je sfrčal na drugo drevo. Gospod je ustrelil zopet neprevidno. Petelin se je preselil naprej. Tudi zadnjikrat ga je zapackal. Od jeze je vrgel puško v stran in iz nje sta postala dva komada. Tebi nič, meni nič jo je pobrisal domov. Petelina sem slišal še potem peti, a lovca in puške ni bilo več. Gospod je dobro razumel lov, tudi naskakoval je izvrstno — ali kri mu je zavrela prezgodaj. Se razume, da sem njegovo zlomljeno puško nesel jaz domov. Nisem ga več videl na petelinjem lovu. Menda zdaj niveč živ.

Po odhodu grofa Chamborda je prišel v Trnovski gozd na peteline mlad baron, ki še ni videl živega divjega petelina, še manj pa je

katerega slišal peti. Dobil sem ukaz, naj grem ž njim na lov. Popolnoči sem ga zbudil in šla sva 2 uri daleč v gozd. Medpotoma se mi je predstavil kot neizkušen petelinar. To mi je ugajalo; vedel sem vsaj, s kakšnim lovcem imam opraviti. Povedal sem mu vse, kar mora vedeti lovec, naskakujoč petelina. Ko sva prišla na vrh, je petelin že pel za robom. Naredila sva 15—20 skokov in baron je streljal na moj signal. Zadeti petelin je sfrlel in plaval po goljavi v dolino. Zastonj sem pravil baronu, da je petelin zadet, da je sfrlel za „žegtanja“, ako ne bi bil ranjen, ne bi bil sfrlel takrat. Vse je bilo zastonj. On je trdil, da je pogrešil petelina in da se mu mudi domov! Menda ni bilo baronu do divjega petelina nič več kakor do domačega. Podobni lovci naj ostanejo rajši pri kurniku.

Popoldan sem šel iskat ustreljenega petelina. Našel sem ga kaj kmalu. Pod hribom na snegu je ležal z razpetimi perotnicami in kremplji so mu bili stisnjeni pod trebuš. Kakor je frlel, tako je obtičal v snegu. Po padcu ni petelin gibal prav nič. Poznala bi se najmanjša stvarca v mehkem snegu. Petelin je bil že v zraku mrtev.

Ošaben gospod je prišel v Trnovski gozd in želel iti drugi dan na divjega petelina. Gozdni oskrbnik mu je rekel: „Žal, da vam nemorem ustreči, ker nocoj ni noben gozdar službe prost, razen mladega gozdnega pomočnika. Ta pa še nima nobene prakse na petelinjem lovu. Oskrbnik je pokazal nadlovca v uniformi, ki je bil prišel nekaj dnij prej na dopust.

Gospod pa je dejal: „Ne potrebujem izvežbanega gozdarja. Dajte mi takega, ki ve za okraj in hrib, kjer poje petelin!“ Oskrbnik je pomočniku imenoval hrib in pokazal na karti, kje poje petelin. Pomočnik je oskrbnika dobro razumel in drugi dan je vodil lovca na omenjeni kraj. Kmalu je začel petelin peti. Gospod je rekel: „Ker vi ne znate naskakovati petelina, ostanite tu, bom sam naskakoval petelina.“ In je vrgel suknjič pred nadlovca. Naskakovaje je zašel v goščo, vsak skok se je slišal močno: grost, grost, grost! Petelin je sfrčal na drug hrib. Razjarjeni gospod je rekel: „Forstgehilfe, Sie Esel!“ Chambord je bil rekel ob taki priliki: „Ich Esel!“ Nadlovec je vrgel suknjič pred gospoda in hitro odšel po temni stezi. K sreči je bil v bližini oglar; ta je gospodu pokazal pot iz gozda.

Na pomlad je bilo mnogo snega in deževalo je tako, da je bil prav slab lov. Šele 1. junija zvečer sva šla s tovarišem na petelinji lov. Ker je bil petelin precej daleč, sva ukrenila, da bova ponoči ostala tam blizu v oglarski bajti. Seveda sva opazovala že zvečer. Šopiril se je na bukvi ob meji privatnega lova. Ko se je petelin potolažil, sva šla s tovarišem okoli roba v oglarsko bajto. Zelo sva bila presenečena, ko sva v bajti dobila dva neznana lovca. Vprašal sem ju, kaj tu delata

in kdo sta. Velik, še mlad mož v kmečki obleki je odgovoril: „Jaz sem služabnik najemnika tega lova. Pričujoči gospod je trgovec s klobuki. Prišel je na petelinji lov z dovoljenjem najemnikovim.“

Klobučar je bil čedno lovsko oblečen. Bil je pa strašnega obraza in pogleda.

„Imata orožno in lovsko karto?“

„Imava, ali ne tukaj.“

Pokazal je pločevino, kjer je bil udarjen napis „Javna straža“. Zaradi bajte sta prosila oproščenja, češ, da nista vedela, čigava je. Še nisva vedela, ali imava pred seboj poštena ali divja lovca. Imela sta le eno puško. Kmalu popolnoči sva šla s tovarišem iz bajte in okoli roba proti petelinu z namenom, da ga prepodiva. Imela sva svetiljko in prišla pod bukev, kjer je snoči pel petelin. Tolkla sva z golovicami po bukvi, metala konce golovic na drevo, ploskala z rokami itd. O petelinu pa ni bilo ne duha, ne sluha. Ker se je že skoraj danilo, sva se skrila blizu petelina. Že daleč sva videla svetiljko, s katero sta šla ona lovca proti petelinu, ali po privatnem lovu, kjer je bilo tudi primernejše streljati petelina. Naskakovala sta prav malo. Počila je puška. Petelin je bil prav na tisti bukvi, kakor snoči in na tistem drevesu, pod katerim sva pred uro delala toliko šundra. Ni se umaknil, pel je izvrstno, pa ne dolgo, ker ga je klobučar ustrelil po malo skokih. Zlomil mu je perutnico in petelin je bežal po našem lovu v dolino. Lovca sta hitela za njim. Lova je bilo kmalu konec. Ko je moj tovariš zgrabil klobučarja za prsi, je zbežal kmečki lovec z „Javno stražo“ in s puško. S tovarišem sva imela še precej posla, da sva ustrelila petelina. Ker se je potikal po goščavi, ga je bilo zelo težavno dobiti na strel. Še danes ne vem, ali sta bila omenjena lovca poštena ali divja.

Menda do danes ni ustrelila še nobena druga dama petelina v Trnovskem gozdu, kakor gospodična Wercer, hčerka bivšega c. kr. gozdnega oskrbnika v Trnovem. Šele devetnajstletna gospodična se je že lahko prištevala lovcem. Hodila je večkrat na lov, posebno pa na čakalo srnjaka, katerih je tudi več ustrelila. Želela je, da poizkusi tudi s petelini. Ker v lovišču njenega očeta takrat ni pel noben divji petelin, so jo priporočili karniškemu gozdnemu oskrbniku. Povabil je njo in njenega očeta. Oskrbnika sta se dogovorila, da gresta na hrib, jaz in gospodična, pa v drugi hrib. Ob eni popolnoči smo bili že na dolgi poti. Pol pota smo hodili vsi skupaj. Potem sta šla oskrbnika po eni cesti, gospodična, gozdar in jaz pa po drugi v hrib. Tam sta pela dva petelina. Prvega in najbližjega je zapackal oni gozdar. Drugi petelin je pel precej daleč, ali v lepem kraju. Prijel sem gospodično za roko in z dolgimi koraki sva nastopala po visokem snegu proti petelinu.

Na vsak udarec sva naredila dva koraka, ali gospodična v svojih malih čevljih se je večkrat udrla do kolena v sneg. Po velikem naporu sva priskakala do petelina. Gospodična je bila popolnoma mirna, tudi njen „dih“ se ni slišal. Mirno je gledala petelinove komedije. Na moj migljaj je gospodična pomerila in ustrelila. Petelin je telebnil na tla v sneg. Skočila je k njemu in ga vzdignila iz snega. Nazaj je bila zelo slaba pot; dež je rosil, sneg je prihajal mehak. Gospodična je bila že mokra, posebno na nogah. Puško je nosila vso pot sama, blizu doma tudi petelina. Šele ob devetih smo prišli domov. Oskrbnika sta zjutraj slišala gospodične strel, zato sta bila jako radovedna in sta težko pričakovala našega prihoda, še težje pa mama in njene sestre. Kako veselje je bilo, ko so jo zagledali in videli, da nese divjega petelina!

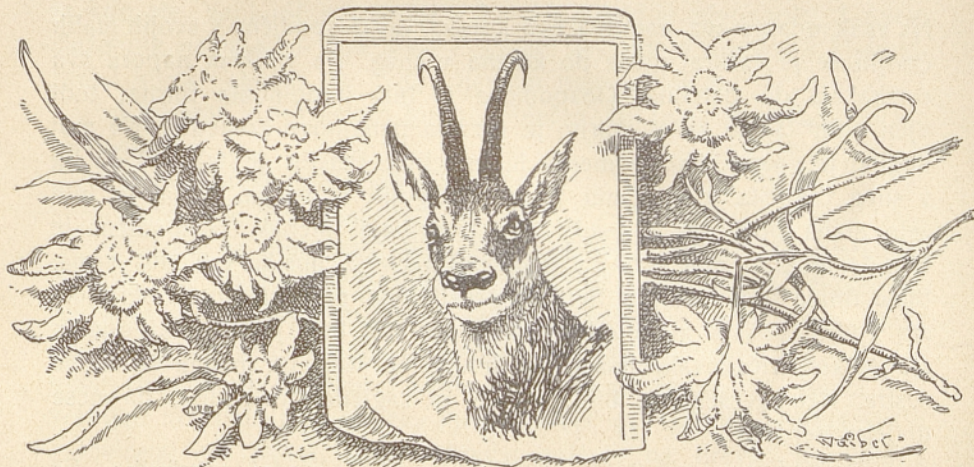
Proti koncu petelinjega lova mi je rekel gozdni oskrbnik: „Še dva petelina manjkata dopolnitvi preudarka. Ako vam je ljubo, ju ustrelite vi!“ Pred solnčnim zahodom sem bil že v hribu. Nič mi ni bilo do petetina, ali ga ustrelim, ali ne. Samo da sem šel svobodno na lov. Še za solnca je prifrlel petelin in obsedel na tleh precej daleč od mene. Počasi je korakal proti meni, sfrlel na drevo, pa zopet na tla, se šopiril, krožil, se prepiral sam s sabo. Kadar ga je muha pustila, je bil miren, iskal živeža in obiral popke po vejah. Čez nekaj časa je začel iznova noret. Krulil je in se napenjal, kakor bi se boril z desetimi petelini. Šel je mimo mene na hrib, ne da bi me bil videl. Kmalu je sfrlel doli prav na tisto košato drevo, pod katerim sem čepel jaz. Na drevesu je počenjal take komedije kakor prej na tleh. Puščal je blato kakor zidar malto. Že po mraku je začel klekati, ali pel le še ni. Tepel bi se rad, pa se ni imel s kom.

Dočim je pel ta nad mano, je prifrčal že drug in obsedel blizu prvega. Pela sta obadva izvrstno. Petelina nad sabo sem videl zaradi teme slabo. Ustrelil sem šestkrat, ne da bi ga zadel. Sedma in zadnja patrona pa ga je zadela in petelin je padel mrtev na tla. Drugi petelin je za streljanja umolknil, ali nekaj minut po zadnjem strelu je začel zopet peti.

(Dalje prih.)

Ponatisi ali posnetki brez navedbe vira niso dovoljeni.

Iz lovskega oprtnika

Dvomljiv »lovski blagor«? Jelena je ustrelil dne 18. t. m. lovski čuvaj J. Pogorelec pri Stari cerkvi na Kočevskem. Bil je dvanajstak in seveda še ni bil obdrgnil rogovja. Tehtal je 185 kg. Tako so poročali te dni časopisi z običajnim (nezmiselno in nepravilno iz nemškega prevedenim) naslovom: „Lovski blagor“ Pravemu, poštenemu lovcu, čitajočemu kaj takega, izraz „blagor“ zlasti pri tem primerku ne more biti po godu; kar je pravemu lovcu v nečast, to vendar ne more biti lovski »blagor«.

Prvič velja za jelena še lovopust do konca t. m.; drugič pravi lovec ne strelja jelena, dokler ta ni še obdrgnil rogovja, akotudi ga je po postavi že dovoljeno streljati; tretjič pa je na Kranjskem jelenov tako malo, da je škoda vsake te živali. Seveda je to težko dopovedati ljudem, ki dandanes postopajo po naših loviščih v škodo in nečast lovstva. Pričakujemo pa, da politične oblasti takih jarih junakov ne bodo jemale v zaščito, ampak, da jih bodo kaznovale eksemplarično. Kdor se za lovske predpise ne pobriga niti toliko, da bi vedel, kdaj velja za kako divjačino lovopust, takemu naj kratkomalo vzamejo pravico do lova. Pa tudi zakupniki lovišč in imetniki lovov bi morali od osebja zahtevati, da postopa vsekdar po lovsko in da se strogo drži predpisov. Ako že zapriseženi čuvaji kršijo postavo, kdo naj jo potem pa izpolnjuje?

K lovski terminologiji slovenski. V 5. št. „Lovca“ navaja g. dr. H. S. izraze, ki se rabijo za posamezne dele petelinjega petja: klepanje (Knappen), cmok (Hauptschlag) in škripanje (Schleifen). Da je izraz „brusenje“ dobesedno in ne preveč srečno preveden iz nemščine, je gotovo. Nesrečna je ta prestava zato, ker Nemeč imenuje poslednji del petelinjega petja po podobnem glasu, ki se sliši, če ostrimo žago. Nemeč pravi „die Säge schleifen“ — Slovenec pa žage ne „brusi“, temveč jo „pili“. Gospod Dr. H. S. omenja tudi, da za petje neposredno pred „cmokom“ ni še slišal slovenskega izraza. Za ta del petja (nemški: Überschlag, Triller) sem slišal že večkrat od kmečkih lovcev izraz: petelin drobi (drobim, drobiti) — po mojem mnenju in okusu kaj dober in prikladen izraz! Tudi za posamezno petelinje klepanje, ki se sliši posebno zvečer — ko pride

petelin na grêd (Abendeinfall) — in sicer v dolgih presledkih in med temi samo po enkrat, ima Nемеc poseben izraz: das Zählen; od starega lovca na Gorenjskem sem slišal temu primeren in „das Zählen“ značilen izraz: petelin je na redko trkal; dvakrat ali trikrat je trčil itd. To je gotovo pristen in izboren izraz. Lovskih izrazov je gotovo še dovolj dobrih in izvernih med Slovenci, samo malokomu se jih ljubi zbirati in se lotiti „velikanskega“ dela — dopisnico in svinčnik, pa „Lovcu“ v oprtnik!

Glede „slepega črevesa“ sem g. Štuparju prav hvaležen, da je opozoril na slovensko ime za ta del črevesa. Vprašal sem celo slovenskega živinodaravnika za primeren izraz — pa zastoj. Zato sem v dotičnem članku zapisal tudi „slepega črevesa“ (med narekajema!).
Dr. V. Jeločnik.

II. Tekma frmačev sicer še ni definitivno sklenjena, vendar jo priredi društvo skoro gotovo; na to že sedaj opozarjamo voditelje in ljubitelje frmačev.

»Klub ljubiteljev brakov« je krasna ideja. Tudi mi Štajerci čutimo živo potrebo takega društva, zakaj naši braki se ne morejo ravno ponašati z čistokrvnostjo. Nekateri lovci sploh ne vedo, da so posebna plemena brakov. Sicer pa tudi o reji in vzgoji frmačev nimamo še nikakih določenih pravil. Pripravljen sem, takoj pristopiti klubu, in upam, da se jih oglasi od nas še več. Prihodnji „Lovec“ nam prinese gotovo o klubu še kaj več. Lovski nazdar!
S. E-č, Celje.

K spisu: »Pozor, ljubitelji brakov!« v 4. štev. „Lovca“. Res je, da love po naših loviščih večinoma z braki. Po mojih mnogoletnih izkušnjah pa zajči lov z braki ni praktičen, marveč šport. Zajec menjava svoje ležišče, svoj „lož“ po vremenu ali po vetru. Kaj rad leže zjutraj na planem blizu svoje paše. Kadar piha burja, ne gre v grmovje ali gozd, kjer ga plaši šumenje listja; potisne se v posamen grm ali za kamen, nič višji od njegovega hrbta, ali na grobljo. Ugaja mu, da mu piha burja po dlaki. Preden leže zjutraj, voha zajec na vse strani in ve kaj dobro, kakšno bo vreme. Večkrat sem opazal dolgouhca, ko je priskakljal z njiv na pašnik; po dvakrat, trikrat je premenjal lož ter se naposled stisnil za majhen kamen. Jutro je bilo mirno, brez vetra, že predpoldne pa je jela pihati burja. Lovil sem v svoji mladosti s posebnim, neutrudnim veseljem z braki, ker mi je neizrečeno ugajalo biv-bavkanje psov. Toda akoravno sem tekal po glasovih psov sempatja ter se nastavljal, da sem bil ves uznojen in upehan, vendar ni bilo uspeha. Lotil sem se lova s frmačem in uspeh je bil čudovit! Iskal sem po takih legah, kjer mi je skočil prvi zajec, in včasi sem se vračal domov ves obložen z zajci, da so se čudili ljudje. Tudi za lov na srne ni izključno potreba brakov. Ondi, kjer lov ni obširen ter porasel z gostim grmovjem, vzdigneš plaho srno s tem, da zaploskaš z rokama. Pridni, neutrudni istrski brak goni srno tudi ves dan in jo požene iz lovišča in ta dan ne pride več v porabo. Preveč držeč in nagel za srnami ni priporočljiv, ker jih požene daleč v tuja lovišča; počasi goneč brak pa je za lov na srne zlata vreden. Pač pa je potrebna brakada za lisičji lov. Lisica ostane ob jasnem vremenu zunaj, blizu svoje luknje, lisičine. Pred vsako lisičino je treba postaviti človeka, ki naj tam vedno kriči ali peva naglas, da od psov preganjana lisica ne smukne v luknjo. Ali pa zadelaj lisičino ponoči pred lovom s kamenjem ali zemljo, zakaj lisica sili pred psom vedno proti svojemu domu. In ako prihiti v lisičino, se priden brak ne da rad odgnati od te luknje; akotudi ga odvedeš na verigi od luknje, se vrne, kadar je prost, k luknji razkopavat. Ozemleten istrski brak mi je gonil lisico ves dan, in sicer: iz gabrškega lova, čez senožeški, loženski, razdrški pod Nanos nad Vipavsko dolino. Ker se je jelo mračiti, sem se vrnil z Golega vrha nad Razdrtim domov. Braka pa ni bilo več domov; mislil sem, da

se je kje ujel v zadralko ali da ga je kdo ustrelil. Tretji dan potem sem izvedel, da je Polajev lovec v Sežani drugi dan po mojem lovu našel mojemu braku podobnega psa, razkopavajočega in lajajočega pri lisičini, ter ga privezal in privedel v Sežano. In res sem dobil pridnega Kolomba pri Polaju v Sežani. Lisica gotovo ni bila domača. Brak je bil pa na vseh štirih parkljih tako ožuljen, da so ne mu olupili.

Priznavam, da so lovi z braki kratkočasni. Biv-bavkanje gonečih brakov razburja zlasti mlade lovce-začetnike tako, da čutijo in celo slišijo močno utripanje svojega srca. Lovski nazdar!

Jos. Zelen.

Letošnji lov na letečo divjačino bo menda prav slab, kakor vse kaže. Nevihte in nalivi, ki so razsajali skoraj po vsem Slovenskem v soboto dné 10. junija, potem pa skoraj ves teden, so pokončali gnezda vsem pticam, gnezdečim na tleh. Gnezdile bodo z malimi izjemami drugič in mladiči bodo ob koncu lovopusta, t. j. v drugi polovici avgusta, komaj vrabčeve velikosti. Da bi dobili natančen pregled o neizmerni škodi, ki jo je povzročilo neurje naši divjačini, prosimo vse opazovalce prirode in posebno pa gg. lovske in gozdne čuvaje, da nam naznanijo natanko vse primerljaje, kako so bila gnezda divjih kokošij, ruševk, prepelice in jerebic uničena po nevihti.

Dr. J. P.

O vohu divjega petelina in ruševca. Objavil bi tudi rad svoje mnenje glede vprašanja, ali petelin res more o v o h a t i lovca. Mnogo lovcev trdi to in se ne da preveriti, da je ta bosa! Ravno letošnjo pomlad (17. majnika) sva sedela z „N a c e t o m“ od Sv. A m b r o ž a na K r v a v c u med ruševjem (cretjem) in čakala na ruševca. Ker sva imela še časa dovolj, sem si prižgal cigareto; Nacetu pa ni bila nič kaj prav in je dejal: „Gospod, pustite rajši kajenje, ruševca vas ovoha.“ Pa sem le mirno dalje kadil in (ob treh in par minut) ustrelil junaka z štirimi krivci na vsaki strani kljubu cigaretnemu vonju. Veter je bil zelo močan in vlekel n a r a v n o s t proti petelinu, ki je pihal, grulil in plesal komaj 20 korakov od mene. Leta 1902 sem bil na Č e š k e m, ob meji Bavarske (Furth) in sedel na p l a n u v lopi. Ruševcev poje namreč tam, skoraj v ravnini, na enem in istem planu toliko, da lovci ne napravljajo vsako leto novega zaslona (Schirm), temveč postavljajo na mestih, kjer pojo ruševci vsako leto, stalne, napol v zemljo ugreznjene l o p e (Schiesshütte). Kadila sva jaz in gozdar oba, in sicer, ko so ruševci že grulili, pihali in se pretepravali na vseh straneh l o p e t i k n a j u. Slovenci, ki smo vajeni streljati ruševca le v planinah in vidimo le posameznega, redkokdaj dva na enem planu, skoraj ne moremo verjeti, da v gričevju in po ravninah na Č e š k e m, Bavarskem itd. poje 15, 20 in še več ruševcev na enem planu. To je prava kmečka „ofcet“, tak šum slišiš: pihanje, gruljenje, frfranje, skakanje in — tepež, vse vprek.

Ustrelil sem tisto jutro dva; vprašam pa one lovce, ki verujejo v dober „nos“ ruševčev, zakaj me vendar ni ovohal noben teh junakov, dasi sem bil obkoljen od najmanj dvajset ruševcev in dasi najbližji ni bil za dober korak ali za dva koraka oddaljen od mene?

Tudi veliki petelin nima za trohico več voha, kakor ruševca — ali pa še manj. Ko sem čakal zvečer, da prileti na gred, se je pripasal po tleh tik do mene, da bi ga bil lahko prijel z roko. Seveda sem čepel mirno, kakor naslikan, v vresi. Zropotal je na borovec, parkrat zakrehal in trkal posamič. V trdi noči sem se splazil od njega proč in drugo jutro sem mu potegnil skozi njegove izborne nosnice brezovo trto — seveda sem ga poprej zvalil s svincem na tla.

Sicer je pa stvar o ničnosti ptičjega vonja sploh že davno anatomsko in fiziološko dognana za vse — le za one „lovce“ ne, ki se babjeverno drže starih in plesnivih vraž in bajk, katerih je prav med lovstvom in pri lovu še danes dovolj.

Petelini so peli letos kaj dolgo izborno. 10. maja sem ustrelil v Kresnicah kapitalnega, ki je pel kljubu dežju prav imenitno, dasi ni bilo nobene kure več v bližini. Kure so ob tem času že oplodene in vale; petelin je storil tedaj svojo zakonsko dolžnost in šele tedaj poje za lovca. Toliko v opomin gospodom „rekordavzarjem“! Pa lovski nazdar!

Dr. V. Jeločnik.

Mrtve srne. V tukajšnjih loviščih so našli te dni mnogo mrtvih srn. Vzrok: goltančni obad (Rachenbremse).

Weiz, 28. maja 1911.

Ivan Stanič.

Vodomec, (Alcedo ispida L.)* V „Lovcu“ (letnik II, str. 33.) zagovarja g. Edvard Pitamic z vse hvale vredno vnemo vodomca. Temu zagovoru ne bi nikdar oporekal s stališča naravoslovca in ljubitelja prirode in omenjam le mimogrede, da še nikdar nisem ustrelil vodomca, akoprav sem imel nešteto krat priliko zato. Tudi se ne bi bil oglasil k temu, ako bi se bil g. Pitamic držal pri svojem zagovoru stvarnega in objektivnega pota. Zaletel se je pa prav nedelikatno v mojo notico glede vodomca z besedami, kakor goltanec, domišljavost sladkosnedežev, nedovzetnost za lepoto in bajnost prirode itd. — in dobil že po g. P. Višnjanu zaslužen lekcijo za to.

V drugi notici mu je odgovoril g. Bučar in mu dokazal zopet, da g. Pitamic — prav slabo opazuje prirodo, vodomca pa pozna kaj slabo! Da bi vodomec lovil samo ob mlakužnih, kalnih in močvirnatih vodah in se živil le od malih ničvrednih ribic, ta je bosa! Ravno nasprotno je res: ob Savi, Bistrici, Kokri itd. vidiš zelenega piskača, kadar ga hočeš, prav tako ob malih gorskih potokih — in prav ti nimajo drugih rib, kakor ravno postrvi!

Na Grbinu (pri Litiji) sta izpraznila dva vodomca v par tednih majhen ribnik, koder je bilo okrog 2000 šarenic, dolgih po 3—4 cm, dasi močvirnati vodotoči med travniki ob Reki kar mrgole ničvrednih majhnih ribic!

V Rudolfinu v Ljubljani je opazil gotovo že vsak obiskovalec lično skupino približno 20 vodomcev. Vsi ti vodomci so se ujeli tekom par let v ribogojnem zavodu na Studencu v železje — menda zaradi tega, ker okoli Studenca, Kašlja, Vevč itd. primanjkuje druge, manj vredne hrane za vodomca!??

Da pozimi vodomec pogine kar dve tretjini, si je izmislil g. Pitamic sam, prav tako, da je vodomec stalna ptica! Vodomec je klatež, če treba, celo selec, ki se seli vsako leto na jug — celo v severno Afriko. Tega pa ne ve g. Pitamic. Svetujem mu tedaj, naj se da v prihodnje bolje poučiti od ljudij, ki prirodo opazujejo z odprtimi očmi, in naj se ogleda malo v literaturi! Sapienti sat!

Dr. V. J.

Divjega merjasca, gotovo prav redko prikazen na Kranjskem, so sledili ljudje že par let v Beli Krajini. Njegov sled so opazili že meseca novembra 1. 1909. v hosti „Veliko Bukovlje“ v župniji Adlešičih, pa niso vedeli, katera žival bi to bila; nekateri so mislili, da je morda jelen. Lani 15. jan. pa se je posrečilo našemu županu g. Petru Rauchu, graščaku Pobreškemu, in njegovemu svaku Ivanu Grabrijanu iz Sel, da sta izsledila v snegu merjasčevo ležišče. Od tam so ga pregnali psi. Videla sta ga prav dobro, streljati pa nista mogla nanj, ker so ga prepodili psi prehitro. Bil je neki prav velik. Popihal jo je proti Dragatušu. Meseca februarja pa so sledili divjega prasca tudi v metliški okolici, kakor je poročal „Domoljub“ 1910

* To notico smo prejeli dne 5. marca t. l. Gospod dr. V. J. nas je prosil, da jo priobčimo šele potem, ko se oglasi več lovcev oz. ribičev glede vodomca.

Uredništvo.

stran 129. Prejkone je bil ta tudi pri nas. „Dom.“ je pisal o njem: „Ščetininar mora biti precej velik, ker se na sledi pozna, kakor bi se valil debel hlod, in je širina med zadnjimi parkeljci 20 cm, dolgost parkljev pa 25 cm. Meseca decembra pa so zopet opazili njegov sled v „Vel. Bukovlju“. Letos po novem letu so ga sledili, da je šel po noči od 5.–6. jan. čez tukajšnjo vas Bedenj, in sicer prav čez vas, skoraj mimo hiš. Prišel je sem od vasi Pribincev, tja pa iz „Vel. Bukovlja“. Kakor je bilo videti v snegu, je prenočil najbrže v hosti „Léseni“ pri Bednju, blizu hiše št. 9. Od tu pa jo je mahnil proti Gribljam, kakor je bilo opaziti v snegu. Ker ni bilo potem nič več slišati o njem, je najbrže blizu Gribelj kje preplaval Kolpo in šel na Hrvaško. Mislijo, da je prišel na Kranjsko gotovo s Hrvaškega in sicer preko Kolpe, morda kje blizu Vinice. Kakor je bilo slišati, so lani Viničani naredili nanj tudi lov in so ga pregnali proti Vrhu.

I. Šašelj.

Zopet zajec — samomorilec. V prešnji številki našega „Lovca“ pripoveduje gospod Zevnik o zajcu-samomorilcu. Tudi jaz sem opazil lansko jesen nekaj enakega. Začetkom septembra smo lovili z braki. Visok brak koroške pasme je, kakor po navadi, hitro vzdignil zajca in ga gnal proti nam. Bila sta vedno čisto blizu skupaj in zajec je bliskoma odskakoval na desno in levo. Kar naenkrat pa se zaletel z vso silo v prav debelo bukev in se zavali nizdolu. Ko sem ga pobral, nisem našel nobene druge poškodbe na njem, samo iz gobčka mu je tekla kri.

Gotovo je to samo slučaj, kakor se jih pripeti premnogo, zlasti na lovu. Iz prirojene boječnosti in vsled strahu pred urnim psom dolgouhec ni dovolj pazil na pot. Ali pa je bil kratkoviden in je v naglici pozabil svoje očale doma Lovski nazdar!

S. E. •

Število ustreljene divjačine. V občinskem lovišču Limbušu pri Mariboru ob Dravi, ki ga je leta 1910 izdražbalo lovsko društvo „Veritas“ za 220 K, in ki meri 407 ha, so v lovskem letu 1910/1911 ustrelili koristne divjačine: 32 zajcev, 51 poljskih jerebov, 3 fazane, 3 prepelice, 1 góloba grivarja, 1 kozico in 1 pokleža. Roparic pa: 5 lisic, 5 podlasic, 15 veveric, 15 sivih in poljskih vran. 3 skobce, 2 šoji, 2 mački in 2 psa, skupaj tedaj 92 kosov koristne divjačine in 45 kosov škodljive.

Ant. Godec.

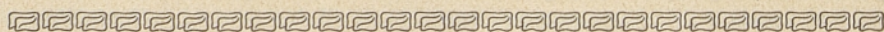
Ljubezen podlasice (Foetorius vulgaris L., das Wiesel) **do mladičev.** Pri okrajni cesti je precej velik travnik. Ob njegovem robu so nasajene jablane, na drugem robu pa stoji visoko grmovje s kostelicevjem, krhljiko, robidovjem in jelševjem. Ta travnik je grabila letos spomladi ženska, da ga osnaži in poravnava krtine. Najbrže je pa vznemirila podlasičji zarod, zakaj ko sem prišel s svojim prijateljem po cesti, naju je opozorila grabljačica, da nese podlasica miš tam po travniku. Zagledala sva jo, kako je hite!a po travniku proti cesti na drugo stran na preorane njive. Prijatelj ni mogel brzdati lovske strasti; ustrelil je in oboje je obležalo mrtvo. Bila je mati podlasica z mladičem, ki ga je hotela spraviti v varnost. Lovski nazdar!

Limbuš pri Mariboru ob Dravi.

Ant. Godec.

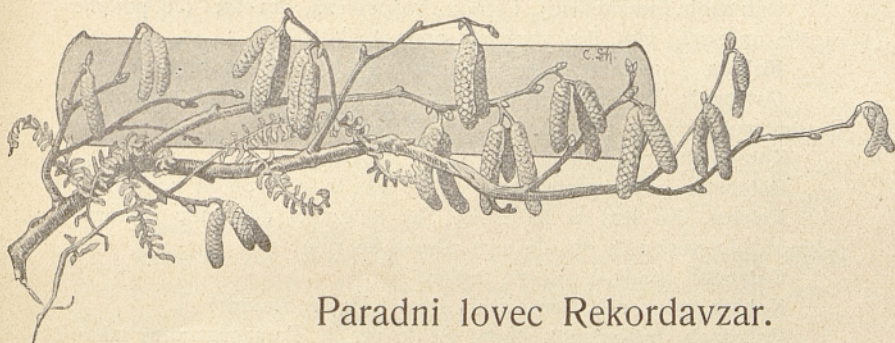
Beloglavega jastreba ali mršnjika — nem. Gänsegeier — lat. Gyps fulvus (Gm.) — so ujeli živega v Krakovščini pri Kostanjevici. Ta jastreb je za naše kraje kaj redka prikazen. Kakor pripoveduje Erjavec (Domače in tuje živali v podobah, II. zvezek, str. 179), so ubili l. 1775. na Šmarni gori beloglavega jastreba, l. 1835. pa v Dolu pod Ljubljano živega ujeli in ga poslali na Dunaj. Nikakor se pa ne morem strinjati s trditvijo, da tudi gnezdi pri nas.

Dr. J. P.

L I S T E K

Paradni lovec Rekordavzar.

Spisal Rado Murnik.

(Konec.)

Lisičnica. Kokica. Ostrozob.

Ostrozob (bere pri slabo brleči lojenki „Lovca“).

Kokica (pohlevno). Dobro jutro, gospod Ostrozob!

Ostrozob. Dobro došli, gospodična! Kaj pa bo dobrega?

Kokica (se spusti v jok). Nesrečna . . . huhu . . . ljubezen! Ustrelili so Kratkorepnika, ki mi je prisegel večno zvestobo.

Ostrozob. A, pojdite, pojdite, reva zaslepljena! Petelini so vsi enaki. Vsak je majhen sultan. Rad multiplicira svoj harem in še rajši dividira svojo ljubezen. (Odloži „Lovca“.)

Kokica. Ne zamerite, velečenjeni gospod! Kratkorepnik je bil idealen mladenič. (Navdušeno.) Ah, do poslednjega diha ga bom nosila v srcu.

Ostrozob (zase.) Da bi bilo le res! Potem bi bila moja porcija dvojna. (Na glas.) O idealna kura!

Kokica. Brez Kratkorepnika ne morem in ne maram več živeti.

Ostrozob (zase.) Prejkone je brala preveč petkrajcarskih romanov, da je tako prismojena. (Na glas.) Čast in slava taki ljubezni!

Kokica. Prosim vas zatorej, velerodni gospod predsednik, usmilita se me!

Ostrozob (se oblizne). Radi bi imeli zastonj grob in pogreb, kajne?

Kokica (milo). Priporočam se vam prav ponižno, veleučeni gospod predsednik!

Ostrozob (prežeče). Ali ste — zdravi, gospodična? V glasilu Slovenskega lovskega društva sem bral toliko žalostnih vesti o zastrupljenih lisicah . . . Pa menda vendar niste pogoltnili kaj otrova? Strihnina?

Kokica. Nič se ne bojte!

Ostrozob (nezaupljivo). Pardon, gospodična, dovolite! (Jo potiplje za žilo na nogi.) Hm, žila vam bije presneto hitro!

Kokica. I, razburjena sem nekoliko. Vroča ljubezen priganja srce

Ostrozob. No, prav; že dolgo nisem imel nič gorkega v želodcu. Prosim lepo, izvolite mi pokazati svoj cenjeni jezik!

Kokica (odpre kljun in mu pokaže jezik).

Ostrozob (maje z glavo). A, a, a! Ves je bel! Slabo znamenje!

Kokica. Ko sem pa še tešča! Saj je komaj odzvonilo danove! (Iskreno.) Le verjemite mi, da sem zdrava ko riba!

Ostrozob (sladko). Ali ste cepljeni?

Kokica (ponosno). Sem, hvala Bogu! Pa še dvakrat!

Ostrozob (priliznjeno). Kako me to veseli! Pomagam vam takoj. (Jo zgrabi.)

Kokica. Asa! Počakajte no še malo, moj Bog, saj niste voda! Ah, kako ste sitni! Moja zadnja misel bodi posvečena tebi, nepozabni ljubček, in moja zadnja beseda bodi: Kratko asa! — (Izdihne med lisjakovimi zobmi).

Ostrozob. Pa klobasajo, da je izumrla romantika! Čudna je moč kurje ljubezni! Kdo bi si mislil, da dobim tako hvaležno vlogo v tej kurji drami! (Pohrusta Kokico in se oblizuje.) Ali sem sit! Kar kolče se mi. (Bere zopet „Lovca“.)

Rekordavzarjeva predstava. Rekordavzar. Mima. Jeruš. Orša. Mrlič. Kratkorepnik.

Rekordavzar. Ljuba žena! Veselo vriskaj in ukaj! Tukaj ti prinašam divjega petelina. Slava! Slava!

Mima (se čudi). Kako je majčken! Tak petelinček! Manjšega menda nisi mogel dobiti. Lahko bi ga bil prinesel v žepu!

Rekordavzar. Tebi bi ustregel le s tako velikim, kakor so zmaji na jubilejnem mostu. Manjšega je vendar zadeti mnogo težje!

Orša. Malo večji je kakor oženjen golob.

Rekordavzar. Tiho, Orša! Ti grdo pretiravaš. Zakaj ne rečeš rajša, da je komaj tak kakor kolibri?

Orša. Kaj pa, če bi ga ocvrla? Sicer ga bo premalo.

Rekordavzar. Ne klepetaj toliko, kakor bi bila na shodu, Orša ti žalostna! Orše so vse klepetulje.

Mima. Saj je izlezal menda šele lani iz lupine. Kljun mu je še višnjev.

Orša. Kakor pijancu nos.

Jeruš (se sramežljivo prime za nos).

Rekordavzar. Orša, le tiho! O divjih petelinih razumeš toliko kakor zajec o trocevki!

Mima. In repa tudi nima še poštenega.

Rekordavzar. Kaj kljun! Kaj rep! Ali boš jedla kljun in rep? Teletina je vendar okusnejša nego govedina in mlad petelin je boljši nego star! In glavna stvar je prvi april. Rekord je le rekord! Muči se človek, da se mu lušči koža, potem pa taka nehvaležnost! Ej, da bi bila videla, kako so me gledali medpotoma, na vozu, na vlakcu, na peronu, na ulicah! Glavna stvar je, da ljudje človeka gledajo in da uživa ugled.

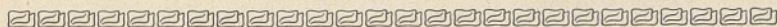
Mima. Glavna stvar je parada!

Rekordavzar. Zakaj mi kvariš nedolžno veselje? Vprašaj tukajle Jeruša, kako naporen in težaven je lov na divjega petelina! Kajne, Jeruš, kako sva se mučila že navsezgodaj!

Jeruš (vzdihne). Posebno jaz. Komaj še stojim. Truden sem kotovorni mulec pred večerjo. O!

Rekordavzar. Vidiš, Mima, jaz pa sem krepak in čil. Lahko bi šel na bal. Vsak ne more reči, da ima jeklene mišice. Še danes pošljem uredništvu notico, da sem ustrelil prvega petelina. Letos je rekord zopet moj! Živio!

Mima. Srečni mož! Nemara ti prirede še serenado in bakljado!

Moj fantič je lovec . . .

Moj fantič je lovec,
da takega ni,
oči ima črne,
na smelh se drži.

Pod nosom si brke,
zaviha lepo,
na ramo obesi
si puško novo.

Za trakom mu krivčki
prelepo stoje,
zavriska, zapoje
čez dol in gore.

Na okno potrka
prav rahlo cin, cin,
ej ljubica, vstani
in daj rožmarin.

Ta lovec moj brhki
ni nikdar zaspan,
odhaja, zavriska,
ko dela se dan.

Mara Tavčarjeva.

RIBARSTVO

Ribarski spomini.

Piše P. Višnjana.

1.

Sredi prijazne vasi Kamne gorice, obljudene s pridnim, delavnim narodom, teče potok Lipnica in goni nebroj koles in kovaških mehov. Izvira približno $4\frac{1}{2}$ kilometra nad vasjo, pod Velikim Gregorjcem, in goni že malo pod izvirom Rožmanovo žago. Pravi trnkarski dorado je ves njegov tok sredi zelenih, z bujnim cvetjem opisanih travnikov, preko peščenih prodiv in mnogih jezov, v senci pestrh vrb, jesenov in brestov, izlivajoč se pri Podnartu v bistro Savo. Kdo pa tudi ne pozna na Gorenjskem in še mnogo dalje lipniških postrvij in njih slastne priprave v kuhinji gospoda Kappusa pl. Kamnogoriškega? To je prava posebnost gostilnice „na pošti“, po domače „pri Kapsu“. Po daljši hoji v rezkem, oživljajočem planinskem zraku sediš na gostilniškem vrtu — ne pod kostanji — ampak pod domačimi gabri, med leščevjem, vrbovjem ali pod sadnim drevjem na travi; prisluškuješ šumenju potoka, tekočega sredi vrta, in uživaš prirodni koncert domačih živalij, kur, pujskov, govedi, ki ti delajo poleg kosov in drugih ptic na bližnji obrasli rebri prirodno godbo s prijaznim spremljevanjem šumljajočih penečih se valov; nad tabo se lahko ziblje, tajinstveno šumi vejevje gabrovo in pred tabo je ko sneg belo pogrnjena miza. Poleg poliča rujnega vina puhte na njej vabljivo postrvi, ki so par minut prej še plavale v potoku.

Kdo si nehote ne bi odpel zadnjega gumba na telovniku, da globlje, prosteje vdihava vso slast prirode in uživa polnodušno njene darove!

In hišni gospodar-družabnik? Bog te živi, Dolfe, tebe in ves tvoj lovski humor, pravi dar neba!

Pred dvajsetimi leti sem služboval par leti tam blizu. Takrat sem imel obilo prilike, ribariti v Lipnici, kakor tudi sedaj še rad prihajam vsaj za teden dnij vsako leto v ta „planinski raj“.

Nekoč sva ribarila z Dolfetom v Lípnici proti Savi. Bil je miren, vroč poletni dan, uspeh vobče bolj skromen. Kolikor bliže izliva v Savo, toliko večje so postrvi v potoku, in tem manj jih je. Lovila sva na kapa (kapelj, Cottus gobio). Tovariš ostane pri predzadnjem jez, jaz pa grem k zadnjemu, razdaljena sva si okoli 100 korakov. Stopim nad jez in vržem vado v peneče vodovje pod jez. Parkrat vzdignem vado, kar mi obstane trnek, kakor zapičen v lesovju. Izkušam se oprostiti, a glej — naenkrat me potegne za ta potok velikanska riba uprav za seboj, toliko da ne tebibim v vodo. Ne boš — ta bi bila lepa, da bi riba ujela ribiča! Skobacam se nazaj z vedno napeto vrvco, jo počasi navijam na vretence in začnem ribo šolati. Mučim se nekaj časa in stojim nad jezom, poldrugi meter nad površino spodnje vode. Vidim, da ribi nisem kos in da sam ne morem pod jez, da bi ribo počasi izvlekel na plitvo obrežje. Zato kličem tovariša na pomoč. Malone si izkričim pljuča, preden me začuje; pod jezovi uduši bučeča voda vsak drug glas. Priteče mi pomagat. Izbornemu veččaku je položaj takoj jasen. „Sulca imaš!“ pravi. „Previdno ravnaj in poizkusi ga spraviti toliko do brega, da ga zajamem pod jezom!“ On zleze pod jez, jaz pa sučem borečo se ribo, dokler je ne ufrudim toliko, da poneha njen odpor in njena moč. Srečno pristane tovariš sulca, a bogme! sam sem docela izčrpan in prepoten.

Sulec ni bil sicer bogve kako velik, tehtal je nekaj nad tri kile. Nisem se ga niti nadejal; rabil sem ribnico, vrvco, vretence in trnek le za postrvi na skrajno neugodnem kraju; ujel sem svojega sulca prvenca: vse to mi je naredilo tem večje veselje in se mi vtisnilo tem bolje v spomin.

Ker „mora riba plavati“, smo zalili zvečer v tovariša Jožka gostilnici v Podnartu zaužitega sulca prav pošteno in mu zapeli par ganljivih narodnih posmrtnic.

Iz ribarske mreže.

Ribje steze. (Iz poročila o mednarodnem ribarskem kongresu v Washingtonu l. 1908.) Visoki jezovi so zakrivili obilo nazadovanja in zmanjšanja ribovja tudi v naših vodah. Moderni razvoj obeta še nadaljnih ovir, da bo ribovju še bolj zabranjeno prihajati iz večjih voda v manjše na svoja pripravna drstišča. Jako poučen izgled je bil visoki savski jez v Medvodah, zgrajen pred 45 leti. Nad jezom do Kranja gori in dalje so bile poprej iste ribe kakor pod jezom in nič manj številne. Prva leta po zgradbi jezmu niso nič opazili, le zdelo se je ribičem, da je manj živali, in podtikali so zmanjšanju druge vzroke. Tekom 15 let je pa progla tako obubožala na ribah, da je docela ponehala ponočna lov s ostni ob

razsvetlavi z bakljami; par let pozneje se ni prav nič več izplačevala težavna lov z veliko mrežo in čolnom, zadostoval je sak in trnek. Tu in drugod je povzročila nevednost ribarskim interesantom velike izgube, ker se niso oglasili za odškodnino ali šele čez leta, ko je bilo prepozno. Dandanes je za ribarstvo pogubljivi način jezov dobro znan, pa tudi dejstvo, da se pogubljivi učinek odvrne v večji ali manjši meri z ribjo stezo, ako je prav zgrajena. Nebroj načrtov so si izmislili stavbeniki in nekatere tudi izvedli, tedaj so na razpolago že povoljne izkušnje.

Najvažnejša pogoja sta: lahek in nemoten dohod ribam do steze, ki bodi v tolmunu na dnu strmca, kamor zahajajo ribe proti toku takorekoč nehote, in voda naj bruha iz steze tako obilo, da vabi ribe. Upoštevati je, da se ribe ne selijo ob nizki vodi, ampak ob normalni in večji in posebno ob solnčnem in toplem vremenu. Ob hudo kalni in veliki vodi iščejo vse ribe zavetja pri bregu, edino mrena se nerada umika takemu nasilju. Stavbinski slog za ribje steze delimo v štiri načine.

I. Način poševne ploskve, na kateri je vrsta ovir ali odvajalnih vstavkov tako urejena v poševnem vodotoku, da se mora navzdol deroča voda zvijati sem in tja ali se pregibati kakor kača.

II. Način tolmunov, padcev ali stopinj, po katerem pada voda čez vrsto nizkih slapov, med katerimi so tolmini ali jamice.

III. Način protitoka: navzdol tekoča voda se zadržuje z napravo, ki povzroča v gotovih presledkih drug vodni tok nasprotne smeri.

IV. Način zatvornic in vrat; tu se višja ali nižja gladina ureja z zatvornico ali z zatvornicami skozi vrata.

Pri vseh štirih načinih se je treba držati gotovih pravil.

1. Padec steze, zgrajene po načinu poševne steze, ne sme biti bolj strm kakor 1 m (čevljev) navpično na 10 m (čevljev) vodoravno. Način tolmunov in protitoka naj ne presega strmca 1 : 4, da zagotovi brzino toka, ne večjo, kakor 3 m na sekundo v kateremkoli delu steze.

Zatvornični način deluje samo z navpičnim dvigom. Sirina steze vpliva na strmec in čim širja je steza, tem drobneje naj se stopnjuje strmec.

2. Množino in velikost vode je treba upoštevati pri odmerjanju steze. Malim ribam, kakor so postrvi, zadostuje širina 16 cm na najožjih krajih in v odprtinah steze; za velike ribe, kakor so sulci, pa naj ne bodo ožine nikdar pod 25 cm široke.

3. Za male ribe zadostuje steza 0.6 m široka in 0.3 globoka, za velike pa naj bo 1.2 m široka in primerno globoka.

4. Steza naj dobiva dovolj svetlobe, da se vzdržujejo po njej oni prirodni pogoji, kakor v vodi pod stezo in nad stezo, in da je pregledna ter se lahko očedi od gradiva, ki ne spada v njo.

5. Steza naj se kar največ sama čisti od peska, proda, plaže in vejevja.

6. Vode naj se steka po stezi primerno njeni velikosti in ob veliki vodi naj se urejuje odprtina, skozi katero prihaja voda v stezo.

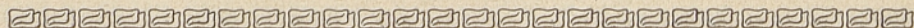
7. Vrh in strani steze naj bodo varni (zavarovani) pred povodnjo.

8. Steza bodi zgrajena močno, da je varna pred plavbo, ledom i. dr.

Steza bodi tam, kjer se ribe ne plašijo s čolni, lovjo itd. Gradivo za steze bodi les, kamen, beton ali železo. To odvisi mnogokrat od gradiva jezov, brega, od dostopnosti, različnega gradiva in od denarnih sredstev.

Prvo stezo na Kranjskem so izvedli v Tržiški Bistrici k jezov baron Bornove opekarnice. Za Ljubljano jo zgrade pri bodočih zatvornicah poleg prisilne delavnice.

F.

Vprašanja in odgovori

(Za odgovore uredništvo ne prevzame jamstva.)

Vprašanje, oziroma prošnja. Pri nas nekateri lovci zelo zanemarjajo svoje puške. Cevi so „kosmate“ kakor dimnik na svoji notranji strani; bilo bi najbolje, ako bi dali take puške nanovo izvrtati. Ti loveci pravijo, da ne škodi puški nič, če je ne osnažimo po strelu; ko je cev dovolj sajasta po smodniku, se je baje ne prime (znotraj) rja. Jaz pa menim, da to ni prav. Pogajal sem se z lovcem za puško; prinesel mi je pa vso „kosmato“. Ker „punca“ še ni bila moja, si je skoro nisem upal osnažiti, češ, ako to storim, mi gotovo zarjavi še bolj in mož se bo še jezil, če se kupčija razdere in bi dobil osnaženo puško nazaj. Ojunačil sem se vendar in opravil službo dimnikarja; videl sem pa, da imata obe cevi znotraj precejšnje rjaste madeže. Ker jih nisem mogel odstraniti, mi puška ni bila všeč, dasi sem dobro zadel v cilj. Kupčija se je razdrla. Mislim, da učinek strela iz kosmate cevi ne more biti tak, kakor iz snažne, in se ne dam odvrniti od te trditve.

Ker sem preverjen, da nimajo samo naši lovci tako zanemarnjenih pušk, vprašam, kdo ima prav, jaz ali lovci s sajastimi cevmi? In ali ne bi bilo dobro, da „Lovec“ prinese temeljito razpravo v tem oziru? Nemara se vendar kaj prime tega ali onega?

K. R.

Odgovor: G. dopisnik ima popolnoma prav. Pravi lovec ne bo nikdar lovil z zanemarnjeno, rjasto in kosmato puško. Dasi najdeš take „packe“ med lovci povsodi, menda na vsem svetu ni take nemarnosti glede orožja, kakor med nami. Ako si ogledamo večjo lovsko družbo, ima 90% vseh „lovcev“ cevi zakajene, rjaste in čestokrat celo prevrtane in od rje docela razjedene, tako da se kar lasje ježe človeku, vajenemu snažnega orožja. Seveda se po zanikrnih pihalnikih odlikujejo najbolj „stari“ lovci in nedeljski lovci. Strel iz zamazane, rjaste, kosmate in raskave cevi je mnogo slabši, kakor iz gladke, dobro očedene. To je dokazano po poizkusih; vsak se prepriča o tem tudi lahko sam. V raskavi cevi se šibre preveč drgnejo in puščajo ob vsakem strelu nekaj svinca v cevi; zasvinčena (verbleit) cev pa ne strelja šiber enakomerno, strel je redek in mrkel. Ako zanemarjamo cev tako leta in leta, preti tudi nevarnost, da se razleti nenadoma pri strelu. Ena prihodnjih številok „Lovca“ prinese poseben članek o snaženju cevi po strelu; stvar je gotovo razprave vredna. Za danes le še to: po orodju spoznaš delavca, po orožju lovca.

Listnica uredništva.

Vse cenjene sotrudnike prosimo vljudno, da pošiljajo rokopise vsaj do 3. dne vsakega meseca, ako žele, da priobčimo njih spise še v številki onega meseca. Prepozno pošiljanje povzroča mnogo nepotrebne zamude, moti popravo korekturnih pol in ovira pravočasno izhajanje lista. Lovski pozdrav!

Listnica upravnništva.

Vse p. n. gospode prosimo, da nam zaostalo članarino, ozir. naročnino poravnajo vsaj do 15. julija t. l., ker bomo potem zaostanke s troški vred izterjevali zopet s poštnimi plačilnimi nalogi, kakor lani.

Pogin roparicam!

Najuspešnejše sredstvo za zastrupljanje lisic in drugih roparic, je — **strijhin**. Če ga prav upotabljaš, je uspeh zajamčen. Ta izredno hudi strup kakor tudi **arzenik** in **arzenikovo milo**, ki ga rabijo entomologi, ter vsi drugi v tehnične namene služeči strupi se dobivajo proti izkazu oblastvenega dovoljenja pri

„**ADRIJI**“,

drogeriji in koncesijonirani prodajalnici strupov,
v Ljubljani, Šelenburgova ul. 5.

Dobe se tudi nalašč za lisice prikrojene kroglice!

Žive zajce, fazane, jerebice, uharice

za lov v kolibah, potem vsakovrstno živo divjačino priznano
najboljše in najmočnejše kakovosti oddaja

F. Živse nasl., Pilz, izvoz divjačine, Tropava.

Kupuje vsakovrstne živali in živo divjačino.

Najstarejša češka trgovina s kožami

F. VLK v PLZNU (Češko)

priporoča najfinejše potovalne in lovske kožuhe, hlače iz
ovčine in iz usnja divjih maček, ter odeje za vozove in sani.

Prevzema vsa krznarska dela!

Kupuje vse vrste kožuhovin!

Strojarnica

Vse v največji izberi in po najnižjih cenah!

Barvarnica

Izdajatelj: „Slovensko lovsko društvo“. — Odgovorni urednik: Anton Martinc.
Tisk J. Blasnika nasl. v Ljubljani.

ALBIN SCHWEITZER

preparator in dermoplastik

v LJUBLJANI, Kapitelska ulica šte. 5

se priporoča gg. lovcem

za prepariranje vsakovrstnih živali.

Delo ceno in brez konkurence naravno!

PRIPOROČILA:

Z Vašim delom sem zadovoljen, je prav čedno.
Dr. Iv. Lovrenčič.

Gospodu Albinu Schweitzer-ju v Ljubljani.
S petelinom, ki ste mi ga nagačili, sem zelo zadovoljen.
Ljubljana, 17. marca 1909. Stanko Rudež.

Ludovik Borovnik, puškar v Borovljah (Ferlach)

Priporoča najmodernejše puške
za lov, dvocevke, risanice,
trocevke

Manlicher-repetirke, pripravane
za lov z najboljšim strelnim
vžihom

Manlicher-Schönauer-repetirke. Browning-pištole,
kakor pištole zistem „STEYR“, zrna 6.35 in zrna 7.65
z originalnimi cenami. — Priporoča se tudi za izdelovanje novih
kopit in novih cevi. Popravlja vsakovrstne stare puške po najnižjih cenah.

JOSIP ROJINA LJUBLJANA

Krojačnica za gospode.

Elegantne obleke.

Najnovejši kroj.

Priporoča vsakovrstnih športnih, lovskih oblek in lovskih uniform.

V zalogi najfinejše, angleško, trpežno blago.

Elegantne promenadne obleke in uniforme vseh vrst.

Točna, solidna in hitra postrežba.

Cene zmerne. Postrežba točna.

JULIJA STOR

LJUBLJANA, Prešernova ulica št. 5
poleg Mestne hranilnice.

Največja zaloga moških, ženskih
in otroških črevljev iz najboljših
tovaren, domačih in tujih.

Lovcem priporoča pristne
gojserske gorske črevlje.

Pozor g. lovci!

Za nagačanje raznovrstnih živali se priporoča

IVAN ROBIDA

v Ljubljani, Tržaška cesta št. 22.

Fina strokovnjaška izvedba. Najnižje cene. Na
željo odnašam in donašam tudi sam domov; zado-
stuje naročilo z dopisnico.

Viktor Herfort, preparator,
Stanko Vrazov trg 1

v Ljubljani poleg šentpeterskega mostu
se priporoča za prepariranje vsakovrstnih živali.
Delo solidno in izborno. — Cene nizke.

Mnogo priznanj od različnih zavodov in
lovcev na razpolago.

Fr. Ševčik, puškar

Ljubljana

Židovska ulica št. 8.

Velika zaloga pušk in samokresov najnovejšega sistema,
lastnega izdelka, kakor tudi belgijskih, avstrijskih in čeških
strogo preizkušenih pušk z najboljšim strelnim učinkom. Posebno se priporočajo moje obširno
znane lahke trocevke s Kruppovimi cevmi in puške brez petelinov za brezdimni smodnik.
Novo! Avtomatične Brovning-puške, kalib. 16 in 12, z neprekosljivim strelnim učinkom.
Avtomatične Steier-pištole. **Velika zaloga vseh lovskih potreb-**
ščin po najnižjih cenah. Popravila in naročbe se izvršujejo točno in zanesljivo.

Cenovniki na zahtevo zastoj in poštnine prosto.

IV. BONAČ

Knjigoveznica, kartonaža, trgovina papirja

pisarniških potrebščin itd.

Ljubljana, Selenburgova ulica 5.

Vzorci in ceniki papirja na razpolago.